

KELEMEN LAJOS
A legelső festőnek

Odatapadt, valami lépésről lépés odavitte
a belső élet támhelyéhez.

Hanem akkor, mint szélre mozgó inga,
rezgő,

újrázó, földbe szúrt bot

moccant meg egyszerre,
az első modell,
mondjuk az ég gyümölcse,
kurta árnyék-andantéjával, s ő egy kortyra lenyelte
döbbenetét. Jankin,
ki még váltakozva
két- és néglábon járt, a fátum szerint
lép most közel,
mint majd annyi szimbólumon át,

a hordából kicsapott
koldus alak, legyen átkozott
e fény-ember az elrendelt vándorlás előtt,

szédülten, pőrén a világban –
és a csoda hullámként
visszagördül, akár egy álom, amiért beletört körömmel
kaparja a falat –

és még nincsenek röpdöső eszmék a mű körül –

Jankin egy vakondtúrason állva –
de mintha Isten előkúszó tenyere
emelné, hogy földi
társa lenne,
a jelenet megértett beszéde miatt.

Lévai Ádám: Narcisszus